

Copyright © 2011 by Uroš Petrović
Copyright © 2011 ovog izdanja LAGUNA

Illustrations © 2011 by Dejan Mandić

MRAČNE TAJNE GINKOVE ULICE

Roman u
zagonetkama

AUTOR
Uroš Petrović
ILUSTRACIJE
Dejan Mandić

Laguna

Mračna tajna kuće profesora Šizlapa

Kuća koja je ličila na debeli svetionik krila je u svojoj trbušastoj utrobi mnoge tajne. Priče o njoj šapatom su kolale Ginkovom ulicom, odbijajući se tu i tamo o oblu kaldrmu...

Profesor Šizlap.

vlasnik tajanstvene građevine, došao je, kažu, sa severa. Kako je sever poslovično širok i hladan pojam, jasno je da niko pojma nije imao kakvu bestragiju profesor Šizlap smatra zavičajem, i na kom jeziku su mu pevane uspavanke.

Jedno je sigurno – legenda o Šizlapovim tajnama nije bila uspavanka! Za zimskih večeri Ginkovom ulicom su provejavale zastrašujuće priče o profesorovim mračnim naumima i objavi da će od podruma svoje vile napraviti poprište do sada neviđenih ispita, koji će naizmenično bistriti i mračiti um namernika.

Iznenada, sve je utihnulo. Šizlap je prestao da daje odgovore, ali je počeo da ih traži od drugih.

Sve je (a Martu ponajviše) kopkalo baš to neobično pravilo koje je važilo za one koji bi da zavire u podzemlje profesorove kuće: može ući samo onaj ko tačno odgovori na tri pitanja u nizu!

Vladala su i oprečna mišljenja, kao što je teorija da Šizlap i ne namerava da ikada ikoga pusti da vršlja po samo njemu znanim prostorijama. Neki su govorili da je čitava priča o tajnama kuće puka izmišljotina, ili da je sve što se priča tek deo slagalice tajnog plana neobičnog starca...

Pričalo se i da je jedan stanovnik Ginkove ulice stigao do trećeg Šizlapovog pitanja, ali ni jedan ni drugi nisu voleli da pričaju o tome, pa je sve ostalo u domenu maglovitih mitova ulice treperavih svetiljki...

Martine tajne pripreme

Zelenokosa devojčica, Marta Smart, koja je više volela lupe, kompase i baterijske lampe nego lutke i krpice, rešila je da konačno pokuša ono što nikome nije uspelo – da bez greške odgovori na tri pitanja, i siđe ispod najtajanstvenije građevine u istoriji Ginkove ulice. Želela je da prva proveri je li tačna legenda po kojoj u podzemlju postoje još veće tajne, i nebeska nagrada za onog ko ih otkrije. Tek su o njoj kolale fantastične priče...

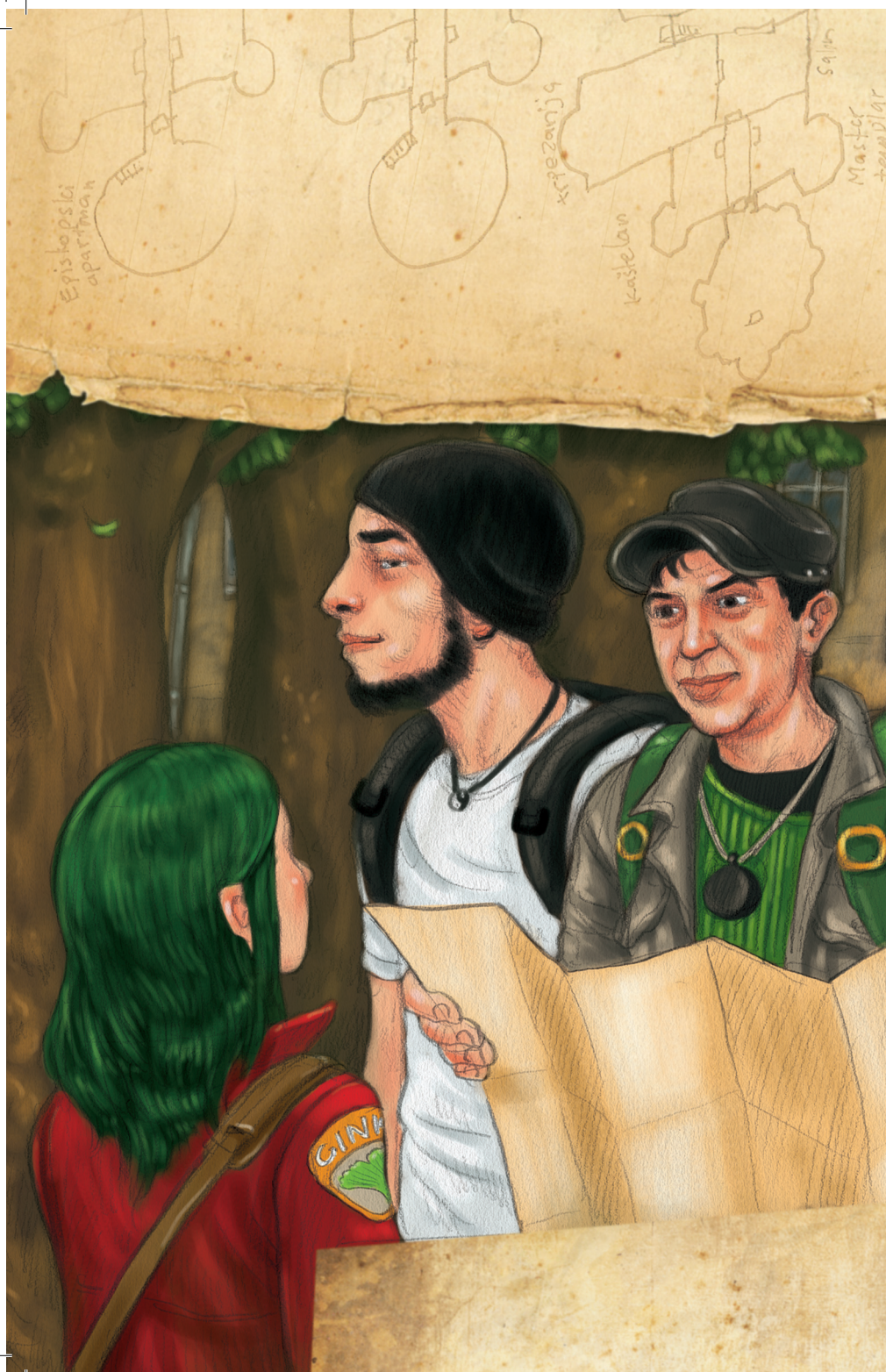
Marta je rešila da se dobro pripremi za svakojaka pitanja. Ona je, više od svega i više od svih ostalih, želela da kroči u mračnu utrobu tajanstvene kuće. A samo velike želje donose velika otkrića! Doduše, isto važi i za velike nevolje.

Devojčica je danima izučavala prašnjave enciklopedije i sveznadare koje je pronalazila po zapuštenim podrumskim bibliotekama ili kredencima na tavanu. Bilo je tu mnogo zanimljivih knjiga, a neke je nalazila u tajnim pregradama nečijeg nameštaja, sklonjene i sakrivene iz davno zaboravljenih razloga.

Tako je na jednom tavanu devojčica pronašla požutelo zavetno pismo, skriveno unutar smešne krpene lutke. Sudeći po detaljima, Marta je dokučila da ga je pisao neki usamljeni dečak neobičnih nazora, koji se osećao prilično odbačen od okoline. Jedan deo pisma beše i gorka povest o tome kako ga je društvo zadirkivalo zbog njegove sklonosti ka zagonetcama. „Kakva je korist od tih pitalica? Kome je veština odgonetanja ikada pomogla u životu? E, pa, shvatićete jednom.“

Pismo se nastavljalo lošijim rukopisom, uz priloženu napomenu da je to zbog toga što su mu se upravo razbile naočare. Ako je suditi po raskvašenim mrljama mastila na papiru, mališan se kroz suze zakleo da će se jednoga dana osvetiti i glavnom krivcu za pad njegovih naočara – sili Zemljine teže. Zavet beše potpisan znakom položene osmice, što je moglo da predstavlja i oblik Ginkove ulice.

Osim što je čitala i prisećala se, Marta je i pričala sa zanimljivim ljudima koje je poznavala, presretala putnike zalutale u njen kraj i, dok im je pomagala da se snađu duž neobično vrludave Ginkove ulice, slušala je priče i upijala znanja iz raznih oblasti.

Posle nekoliko meseci, kada je bila sigurna da profesor Šizlap nije na nekom od svojih tajnovitih odsustava, Marta je rešila da ubrza događaje.

Prvo je potražila babu Araukariju, kreštavu zapršku svih zamućenih i dobro začinjenih čorbi u Ginkovoj ulici. Bez njenih saveta, u Martinom kraju se jednostavno nije moglo... Dobro, moglo se, ali nije bilo tako zanimljivo.

Martin odlazak kod babe Araukarije

Babi Araukariji nije bilo potrebno zvono na vratima. Čak i zvekir, izliven u obliku glave zrikavog okapija sa šestouglaonim kolutom u ustima, bio je sasvim suvišan (uz to i nesvakidašnje nedopadljiv). Ko god bi prišao njenim vratima, oglasila bi se njena gvinejska koka lešinarka, bez sumnje jedan od najružnijih kućnih ljubimaca, računajući sve otkad su ljudi izmislili kuće i u njih počeli da dovlače životinje pa do danas. Niko ne zna kako, ali tu ptičurinu je dokona babuskara naučila da govori. Jeste da ono što govori niko (osim možda babe Araukarije) ne može da razume, ali je svejedno reč o nemalom odgajivačkom podvigu.

Marta je oprezno ušla u neuredno dvorište, prepuno stvari koje niko nikada nije video na jednom mestu. Kao i obično, za njom je skakutao njen verni francuski buldog Jang. Baš je prolazila pored stare mašine za poboljšanje penušavosti pri spravljanju kvasa, kada se nakaza oglasila (misli se na pticu, što bi trebalo da se podrazumeva, makar iz čiste pristojnosti prema vlasnici poseda). Iako je znala šta će se dogoditi, devojčica je, kao i obično, premrla od straha. I Jang je, kao i obično, opet ugrozio stari kopneni rekord geparda u trčanju na četiri stotine metara, našavši se za svega nekoliko sekundi na drugom kraju ulice. I naravno, kao i obično, Marta je uljudno pozdravila ukućane:

„Znam samo jedno
njegovo pitanje... Ono
koje ja nisam prošla!“,
reče tužno, i tiho
zajeca, onako kako
jedino samozvane
apotekarke u penziji
zajecati znaju.

Mračna tajna babe Araukarije

Starica kroz šapat priznade da se i sama okušala u Šizlapovoj igri.

„Bila sam mlada, luda... Prošlo je od tada nekoliko meseci. Nije lako bilo ni zakucati na vrata tog ludog profesora. Kad sam konačno ušla, posadio me je na neku malu tronogu stolicu, a on je sedeo na prestolu od knjiga i ukoričenih časopisa.

*‘Šta može da stane u šaku, a dok je tih dimenzija, **uvek** se nosi u torbi?’*, upitao me je.

Nisam znala. Tek posle nekoliko dana sinulo mi je o čemu je reč. Sećam se da mi je kroz glavu prolazilo sve ono što se nosi u školskoj torbi, potom u ženskoj torbi, u travarskoj torbi, ali avaj! Sve što se nosi u njima – nije uvek u njima.“

Marta je netremice gledala u tužnu staricu i razmišljala.

